

Més que un sentiment

written by Pau Miserachs | 21 de novembre de 2017

Un 24 de novembre de 1991, els diaris ens informaven d'un congrés extraordinari dels socialistes catalans, en el que l'aleshores vicepresident del Govern espanyol Narcís Serra criticava l'ambigüitat del missatge de Convergència, afegint que "cultiven els sentiments per damunt de la raó, fent difícil el diàleg".

Pocs dies després, el 7 de desembre de 1991, Àngel Colom, llavors secretari general d'ERC feia unes declaracions a El Observador en les quals afirmava que la independència no és tan sols un sentiment, sinó una necessitat. Colom volia presentar ERC com l'alternativa d'esquerres al govern Pujol i afirmava que no arribarien a acords amb qui no acceptés iniciar un procés clar cap a la independència del país.

Les diferències i distància política entre ERC i PSC han sigut constants des de la recuperació de l'activitat del Parlament de Catalunya el 1979, malgrat el període de tripartit en el que va participar Josep Lluís Carod Rovira com vicepresident i l'operació Estatut.

Han passat els anys i les diferències sobre el futur de Catalunya entre els agrupaments d'esquerres a Catalunya segueixen, com també l'esforç de les formacions de dretes per fer-se seu el vot de la gent sense ideologia o amb criteris molt primaris. Molts desconeixen el que és el significat històric d'un poble i el valor de l'autogovern. La bandera espanyola segueix onejant al Palau de la Generalitat. Ningú l'ha despenjada ni el dia 1 d'octubre, ni el dia 3, ni el 10, ni el 27, també d'octubre. No hem llegit al Diari Oficial de la Generalitat la proclamació de la República Catalana, que, per tant, no és oficial.

Uns defensen la República i la legitimitat d'un Parlament que

entenen dissolt anticonstitucionalment pel nou president no elegit de la Generalitat, M. Rajoy. Els altres, un sobiranisme polivalent que no els impediria assumir un nou règim autonòmic i contenir les ànsies d'independència per millors temps. Les lluites polítiques no són fàcils ni curtes quan l'objectiu és Catalunya.

A Catalunya, mentre seguia aquesta lluita per consolidar la nació i pel poder, hem viscut i superat tota mena de crisis econòmiques i una implosió de la democràcia que ha acabat amb el bipartidisme que ens volia imposar el règim electoral de la Constitució. Hem vist com es feia compatible una democràcia liberal amb un capitalisme de mercat coincident amb les aspiracions de la democràcia participativa, quan els votants d'esquerres esperaven assolir quelcom ben diferent, quan la democràcia directa començava a agafar volada.

Ara ens ha aparegut l'autoritarisme d'Estat incorporant les patologies de la recentralització, la unificació i el domini hegemònic del poder central. L'Estat conviu amb els oligopolis, el predomini de l'economia financera i especulativa sobre l'economia real, més enllà de la corrupció, el frau i l'abús social, confirmant la societat de la desigualtat econòmica i política que, de manera molt directe, condiciona l'evolució de les llibertats i la vida política. El poble calla, pateix i treballa. El poble sap que la lluita sobrepassarà persones i generacions. Equivocar-se, precipitar-se, no és rendir-se.

De l'entusiasme per la democràcia i les llibertats que ens van prometre quan la mort del dictador el 1975, hem passat al desencís. El descrèdit de la democràcia constitucional del 78, o dels polítics que segueixen amb el conegut "ara convé i ara no convé", ha arribat a Catalunya a un nivell prou elevat que arrossega igualment la manca de credibilitat dels polítics espanyols actuals que se serveixen dels partits com eines per aconseguir el poder, un càrrec o un escó, al qual s'aferren com carrera professional, per a molts, empreses de

treball temporal. Consells d'administració, assessories ben pagades i altres prebendes són el premi a l'obediència i la política cega.

La política interna dels partits, amb llistes electorals cooptades, política negociada i de combinacions, parlamentarisme endogàmic amb diputats sense veu, eliminant gent de pensament lliure, practicada als partits espanyols i durant anys a Catalunya, ha introduït la pràctica de la corrupció i les intrigues com la porta del poder, mentre la perversió necessària segueix patrocinant l'empresa socialment conflictiva com a font principal de riquesa. Precarietat, retallades salarials, convenis enlaire en són els instruments al servei de l'empresa a ideològica i apatriòtica que fugirà fiscalment de Catalunya, tot sabent que no teníem estructures d'estat preparades i que algú es va precipitar o el van precipitar.

Per aquestes raons cal deixar de banda les incoherències electoralistes i construir una resposta vàlida a la difícil convivència i la realització dels drets nacionals de Catalunya que amenacen els que només juguen amb la bandera espanyola i la raó de la força i el poder, com símbol d'ocupació colonial. No ens cal una pugna entre esquerres llunyanes i oposades, sinó una altra cosa, amb una nova cultura política i valors progressistes.

Es pot entendre una Catalunya depenent de l'Estat i sense sobirania? És admissible que a Catalunya tot allò català sigui substituït per tot allò castellà? És admissible que l'Estat espanyol negui a Catalunya el dret natural a ser Catalunya?